

Sygn. akt: I C 876/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Konieczko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2020 roku

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w B.**

przeciwko **P. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **P. P.** na rzecz strony powodowej (...) **S.A. z siedzibą w B.** kwotę **5.029,00 zł** (pięć tysięcy dwadzieścia dziewięć złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony powodowej (...) **S.A. z siedzibą w B.** na rzecz pozwanego **P. P.** kwotę **3.627,40 zł** (trzy tysiące sześćset dwadzieścia siedem złotych 40/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje **Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie** zwrócić stronie powodowej (...) **S.A. z siedzibą w B.** kwotę **450,00 zł** (czteryście pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem nadpłaty uiszczonyj opłaty sądowej od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 10.06.2019 r. (data stempla pocztowego) w postępowaniu nakazowym z weksla strona powodowa (...) **S.A. z siedzibą w B.** wystąpiła przeciwko **P. P.** domagając się zasądzenia kwoty 13.934,15 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 29.05.2019 r. do dnia zapłaty. Nadto, strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu profesjonalny pełnomocnik strony powodowej w osobie adwokata wskazał w szczególności, że dnia 16.01.2018 r. pozwany podpisał weksel, zobowiązując się do zapłaty w dniu 28.05.2019 r. kwoty 13.934,15 zł wskazanej na wekslu. W dniu 28.04.2019 r. strona powodowa wezwała pozwanego do wykupu weksla, ale do dnia sporządzenia pozwu pozwany nie dokonał żadnej wpłaty. Powyższy weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez stronę powodową na podstawie umowy pożyczki gotówkowej (...) z dnia 16.01.2018 r.

Na wartość przedmiotu sporu składa się: suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat.

Pozwany podpisał własnoręcznie kalendarz spłat, a więc znał wysokość zobowiązania i termin spłaty. Natomiast granice wypełnienia weksla zostały określone w deklaracji wekslowej, która również została podpisana przez pozwanego. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 29.05.2019 r. Pozwany został wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia pismem z dnia 28.04.2019 r. – pozew – k. 2 – 3v.

W dniu 10.10.2019 r. Starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Oleśnie w I Wydziale Cywilnym wydał w przedmiotowej sprawie **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** czyniąc zadość żądaniom pozwu – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 21.

W **sprzeciwie** od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 22.10.2019 r. (data stempla pocztowego) pozwany **P. P.**, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wskazał, iż pozwany nie uznaje powództwa i wniósł o jego oddalenie. Pozwany domaga się również zasądzenia kosztów postępowania od strony powodowej uwzględniając stawkę wynagrodzenia z rozporządzenia MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zwiększonego o 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz zwiększonego o koszty korespondencji, jakie pozwany poniósł w związku z udziałem w sprawie (wielokrotność kwoty 5,20 zł - list ekonomiczny polecony).

Pozwany zaprzeczył, jakoby strona powodowa wezwała go skutecznie do wykupu weksla oraz jakoby weksel został uzupełniony w sposób prawidłowy. Zaprzeczył, jakoby nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki. Zakwestionował legitymację czynną strony powodowej do wytoczenia powództwa. Zaprzeczył również, jakoby pozwany nie spełnił świadczenia podstawowego wynikającego ze stosunku podstawowego. Nadto, pełnomocnik pozwanego zakwestionował samo istnienie stosunku podstawowego i istnienie ważnych podstaw prawnych do wypełnienia weksla.

Wobec powyższego, pełnomocnik pozwanego sformułował następujące zarzuty:

1. zarzut błędnego wypełnienia weksla niezgodnie z prawem (nie można się odnieść czy w sposób zgodny z deklaracją wekslową, gdyż strona powodowa – na ten moment - nie przedkłada umowy, a więc strona powodowa nie udowodniła zasadności istnienia roszczenia. Pozwany regularnie spłacał zobowiązanie pierwotne);
2. bezskuteczne wezwanie pozwanego do wykupu weksla – brak dowodu potwierdzającego doręczenie wezwania; pozwany zaprzecza, by otrzymał wezwanie;
3. z ostrożności podnosi dokonanie nieskutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki – pozwany nie otrzymał wypowiedzenia; brak dowodu potwierdzającego doręczenie wypowiedzenia i tym samym nie ziszczył się niezbędny warunek do wypełnienia weksla;
4. zaprzecza, jakoby istniały podstawy do wypełnienia weksla;
5. brak legitymacji czynnej po stronie powodowej;
6. brak istnienia zobowiązania wobec jego spełnienia.

Oprócz tego, pełnomocnik pozwanego wskazał, że w sytuacji gdyby strona powodowa popierała powództwo, wywodząc swe uprawnienia z załączników dołączonych do pozwu, pełnomocnik pozwanego zarzucił:

- błędne ustalenie kwoty zobowiązania i w tym celu na zasadzie art. 25 k.p.c. wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu. Twierdzi, że pozwany spełnił zobowiązanie ze stosunku podstawowego, gdyż regularnie dokonywał spłat zaległości wynikających z zawartej umowy „kredytu”;

- brak podstawy roszczenia, w tym podstaw do uzupełnienia weksla; strona powodowa nie wykazała istnienia stosunku podstawowego łączącego strony, w tym istnienia po stronie pozwanej jakiegokolwiek obowiązku;
- nieudowodnienie przez stronę powodową treści pozwu;
- nieudowodnienie przez stronę powodową istnienia zobowiązania;
- z ostrożności podniósł zarzut przedawnienia roszczenia – nie uzasadnił zarzutu, gdyż strona powodowa nie udowodniła istnienia stosunku podstawowego;
- nadużycie przez stronę powodową przysługującego jej prawa poprzez zaniechanie wykazania istnienia stosunku podstawowego (art. 5 k.c.);
- stosowanie przez powoda niedozwolonych klauzul w zakresie sposobu wypełnienia weksla.

Nadto, pełnomocnik pozwanego oświadczył, że należność wynikająca ze stosunku podstawowego została w pełni zaspokojona przez pozwanego na rzecz strony powodowej. Wnosi o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia karty klienta oraz potwierdzeń wskazujących na zaksięgowanie wpłat.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego, poza powtórzeniem i rozwinięciem powyższych zarzutów, podniósł ponadto w szczególności, iż zgodnie z zapisem wypowiedzenia umowy pożyczki weksel został wypełniony na datę płatności liczoną od daty sporządzenia wypowiedzenia, a nie otrzymania wypowiedzenia przez pozwanego. Już z tego wynikać ma błędne wypełnienie i uzupełnienie weksla w sposób wadliwy. „Nie znając treści porozumienia wekslowego, strona pozwana wskazuje – a czego nie przyznaje – iż nawet po spełnieniu się warunku co do konieczności wypełnienia weksla – to data spełnienia świadczenia wekslowego i tym samym możliwość wykupu weksla – a taka możliwość nie została dana przez powoda pozwanej – liczyła by się dopiero od dnia w którym pozwana skutecznie mogła zapoznać się z treścią Wypowiedzenia umowy pożyczki, tym samym powód nie dał możliwości wykupu weksla stronie pozwanej”.

Pełnomocnik pozwanego wskazał również, że weksle gwarancyjne i kaucyjne nie mogą być wypełnione i pущzone w obieg, dopóki zobowiązanie pozaweksłowe nie stanie się wymagalne i dłużnik go nie wykona albo wystawca nie dopuści się czynu niedozwolonego. Natomiast z treści pozwu nie sposób przyjąć ww. okoliczności.

W ocenie pozwanego, strona powodowa znacząco zawyżyła wartość przedmiotu sporu. „W znacznej mierze pozwana wywiązywała się z zawartej umowy pożyczki” (str. 6 uzasadnienia sprzeciwu; k. 26v.). W innym miejscu: „pozwana regularnie spłaca zobowiązanie wynikające z zawartej umowy pożyczki...” (k. 26v., str. 6 uzasadnienia sprzeciwu). Jeszcze w innym miejscu pełnomocnik pozwanej wskazał, że „zobowiązanie zostało w pełni przez pozwaną spełnione” (k. 27, str. 7 uzasadnienia sprzeciwu).

Ponadto, pozwany zarzuca, iż umowa pożyczki – potwierdzająca istnienie stosunku podstawowego – nie została skutecznie zawarta. W imieniu pożyczkodawcy została podpisana przez osobę inną niż wskazana jako pełnomocnik pożyczkodawcy. Taki sam zarzut (brak należytego umocowania) dotyczy wymienionego w umowie pełnomocnika pożyczkodawcy.

W ocenie pozwanego umowa pożyczki nie została też skutecznie wypowiedziana.

Uzasadniając zarzut z art. 385¹ § 1 k.c., tj. stosowanie niedozwolonych klauzul umownych, pełnomocnik pozwanego powołał się na doświadczenia z innych spraw, wskazując, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy w postaci: części kosztu ubezpieczenia, opłat za czynności windykacyjne, opłaty przygotowawczej – nie były one z pozwanym jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały mu narzucone przez pożyczkodawcę. W omawianym zakresie strona powodowa posługiwała się wzorcem umowy, a kwestionowane

postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. Postanowienia te kształtują obowiązki P. P. w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta, gdyż zastrzegają na ten wypadek dodatkowe opłaty w wygórowanej, nieuzasadnionej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle określone.

W ocenie pełnomocnika pozwanego, zastrzeżenie dochodzenia od pozwanego zapłaty kosztów windykacyjnych, opłat przygotowawczych, części kosztów ubezpieczenia (prowizji) stanowi niedozwolone postanowienie umowne, a jako takie – na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. – nie wiąże pozwanego. Nadto, pełnomocnik pozwanego wskazał, że uwzględniając wysokość opłat, o których mowa i czynności, za które je naliczono, a także to, że już w samej umowie ustalono je na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z ich podjęciem, obciążenie nimi pożyczkobiorcy można również rozważać w kategoriach kary umownej, w rozumieniu przepisów k.c. za niewykonanie w terminie świadczenia pieniężnego, co jest niedozwolone (art. 483 k.c.). Zgodnie z art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim wszelkie opłaty dodatkowe do umowy pożyczki oraz odsetki nie powinny przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie. Omawiane zastrzeżenia umowne pozostają też w sprzeczności z art. 5 k.c., nie zasługuje bowiem na ochronę fakt wykorzystywania instytucji pożyczki w celu uzyskania nieekwiwalentnych i nieuzasadnionych dochodów oraz czerpanie tych korzyści ze słabszej pozycji finansowej dłużnika.

Pełnomocnik pozwanego twierdzi, że na skutek rzekomego wypowiedzenia umowy pożyczki, nie należą się stronie powodowej pozaodsetkowe koszty pożyczki w pełnej wysokości, lecz wobec krótszego okresu obowiązywania umowy pożyczki powinny one ulec proporcjonalnemu zmniejszeniu stosownie do harmonogramu spłaty.

Nieprawdą jest jakoby pozwany świadomie złożył wniosek o objęcie go usługą: „Twój Pakiet”. Konstrukcja wniosku o udzielenie pożyczki świadczy o tym, że złożenie przez pożyczkobiorcę wniosku o przyznanie usługi „Twój Pakiet” było elementem obligatoryjnym. Brak złożenia wniosku o objęcie usługą „Twój Pakiet” skutkowałoby odmową zawarcia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę. Konstrukcja wniosku o udzielenie pożyczki nakazuje stwierdzić, że w celu zawarcia umowy pożyczki pozwany był zmuszony do podpisania każdej ze stron wniosku, w tym strony zawierającej wniosek o objęcie usługą „Twój Pakiet”. Takie działanie, w ocenie pozwanego, jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, co stanowi podstawę do uznania nieważności czynności prawnej w tym zakresie na podstawie art. 58 § 2 k.c.

Uzasadniając zarzut braku zasadności dochodzenia przez stronę powodową opłaty przygotowawczej pełnomocnik pozwanego wskazał, iż strona powodowa nie przedstawiła dowodów potwierdzających podjęcie czynności związanych z przygotowaniem i obsługą umowy pożyczki uzasadniających dochodzenie opłaty przygotowawczej w podanej wysokości. Roszczenie dochodzone pozwem nie zostało udowodnione co do wysokości.

Podniesiono również zarzut przedwczesności oraz braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem – w związku z wypełnieniem przez stronę powodową weksła niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej oraz umową. Pozwany podtrzymuje, że nie doręczono mu skutecznie „Ostatecznego wezwania do zapłaty”, jak również nie doręczono mu dokumentu zawierającego oświadczenie strony powodowej o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Załączone przez stronę powodową dowody nie pozwalają na ustalenie, że wskazane przesyłki zostały nadane na adres pozwanego. Z ostrożności procesowej, pełnomocnik pozwanego wskazał, że w razie uznania skuteczności doręczenia ostatecznego wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksła, strona powodowa dokonała wypełnienia weksła przed upływem okresu wypowiedzenia. W myśl postanowień deklaracji wekslowej, strona powodowa była uprawniona do wypełnienia weksła na kwotę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego wynikającemu z umowy pożyczki w dacie wypełnienia weksła. Natomiast w dacie wypełnienia weksła nie upłynął jeszcze okres wypowiedzenia, a więc cała kwota wynikająca z umowy pożyczki nie została postawiona w stan wymagalności. Strona powodowa była uprawniona do wypełnienia weksła na kwotę odpowiadającą co najwyżej kwocie wymagalnych rat pożyczki w dacie wypełnienia weksła. Pozwany kwestionuje również umocowanie osób podpisujących ww. ostateczne wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu

weksla. Tym samym roszczenie dochodzone pozwem nie zostało skutecznie postawione w stan wymagalności i jest przedwczesne.

Rozwijając zarzut stosowania w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c. skutkujących ich bezskutecznością

i nieważnością oraz sprzecznych z treścią art. 359 § 2¹ k.c. stanowiącego o wysokości odsetek maksymalnych, pełnomocnik pozwanego wskazał, że postanowienia umowy pożyczki

w zakresie pozaodsetkowych kosztów pożyczki stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c. i nie powinny wiązać pozwanego. Postanowienia te są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interes pozwanego jako konsumenta. Strona powodowa nie przedstawiła dowodów uzasadniających dochodzenie opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego i wynagrodzenia za usługę „Twój Pakiet”

w takiej, a nie innej wysokości. Sam fakt, iż pozaodsetkowe koszty pożyczki określone

w umowie mieszczą się w maksymalnych ich granicach określonych w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim nie świadczy o tym, że nie stanowią one niedozwolonych postanowień umownych.

Pojęcie niedozwolonych postanowień umownych (art. 385¹ k.c.) jest pojęciem osobnym od maksymalnego limitu pozaodsetkowych kosztów pożyczki wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim. Nadto, zastrzeżenie pozaodsetkowych kosztów pożyczki w podanej wysokości ma na celu obejście przepisów

o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), co w szczególności dotyczy kwoty dochodzonego wynagrodzenia umownego, które nie znajduje żadnego uzasadnienia dla jego dochodzenia w treści umowy pożyczki, a tym samym jako sprzeczne z ustawą należy je uznać za nieważne (art. 58 § 1 k.c.). – sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 24 – 29.

W piśmie procesowym wniesionym dnia 19.03.2020 r. (data nadania) **pełnomocnik strony powodowej (...)** **S.A.** w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymał

w całości żądania pozwu, wszystkie twierdzenia, wnioski i dowody. W uzasadnieniu wskazał, iż w umowie pożyczki pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 20.880,00 zł tytułem całkowitej kwoty do zapłaty, w tym:

- 9.000,00 zł – całkowita kwota pożyczki;
- 129,00 zł – opłata przygotowawcza (pkt 1.4a umowy)
- 7.771,00 zł – wynagrodzenie prowizyjne (1.4b umowy)
- 1.100,00 zł – za usługę „Twój Pakiet”, na którą pożyczkobiorca się „zdecydował” (pkt 1.4c umowy).
- 2.880,00 zł - odsetki umowne (art. 359 § 1 k.c.) – pkt 1.2 umowy pożyczki.

Pożyczka jest oprocentowana wg stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,89% w skali roku i mieści się w ramach maksymalnej wysokości odsetek za opóźnienie. Spłata miała nastąpić w 36 ratach po 580,00 zł każda (pkt 2.1). Na podstawie pkt 8.1a umowy, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy.

Pozwany zalegał z płatnością rat (jak wynikać ma z załączonej karty klienta), wobec czego strona powodowa pismem z dnia 29.03.2019 r. wezwała go do spłaty zaległości wyznaczając 7-dniowy termin do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia pożyczki. Pismo zostało wysłane listem poleconym za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A., tak by pozwany mógł się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Wobec bezskuteczności wezwania do zapłaty, na podstawie pkt 8.1a umowy, pismem z dnia 28.04.2019 r. zatytułowanym „wypowiedzenie umowy pożyczki” strona powodowa postawiła pożyczkę w stan wymagalności i naliczyła należne jej zgodnie z umową kwoty. Pismo zostało wysłane na adres pozwanego podany w umowie za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A. listem poleconym. Z danych zawartych

na stronie internetowej www.emonitoring.poczta-polska.pl wynika, że ww. wezwanie zostało doręczone pozwanemu 04.04.2019 r., a wypowiedzenie zostało doręczone 17.05.2019 r.

Pełnomocnik strony powodowej przyznał, że pozwany do dnia wypowiedzenia umowy wpłacił na rzecz strony powodowej kwotę 6.980,00 zł. Strona powodowa miała więc roszczenie o zapłatę kwot stanowiących sumę niespłaconych rat pożyczki (20.880,00 zł – 6,980,00 zł = 13.900,00 zł) oraz kwotę 34,15 zł odsetek dziennych za opóźnienie spłat poszczególnych rat naliczonych na podstawie pkt 4.1 umowy. Kwota odsetek została obliczona przy wzięciu pod uwagę liczby dni opóźnienia spłaty poszczególnych rat pożyczki w stosunku do terminów uzgodnionych w harmonogramie spłat, jako odsetki maksymalne za opóźnienie (art. 481 § 2¹ k.c.).

Pełnomocnik strony powodowej twierdzi, że weksel został prawidłowo wypełniony, zgodnie z deklaracją wekslową, na kwotę wymagalnego zobowiązania pozwanego w dniu wypowiedzenia pożyczki, po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległych rat pożyczki. Twierdzi też, że weksel został prawidłowo przedstawiony do zapłaty pismem z 28.04.2019 r., a pismo zawierało wskazanie na stosunek podstawowy, a tym samym podstawę wypełnienia weksla i rozliczenie sumy wekslowej. Weksel nie został wykupiony w terminie.

Przedmiotowa umowa pożyczki uwzględnia przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, w tym art. 36a określający maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu. Łączna wysokość prowizji, opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia za usługę „Twój Pakiet” zawartych w umowie pożyczki ustawodawca uznał za maksymalne, a więc za dozwolone prawem i uzasadnione kosztem i ryzykiem prowadzenia instytucji finansowej. Natomiast niniejsza umowa pożyczki respektuje powyższe „prokonsumenckie” ograniczenia.

Odnośnie prowizji za udzielenie pożyczki, pełnomocnik strony powodowej podniósł, iż stanowi ona część świadczenia głównego, co do obowiązku spłaty którego pożyczkobiorca zobowiązał się umową. Jest to zapłata za to, że druga strona udostępnia kapitał do korzystania na określony czas, jak również stanowi formę odpłaty za niemożność korzystania z tych pieniędzy przez ten czas przez pożyczkodawcę.

Opłata przygotowawcza została naliczona jako koszt związany z przygotowaniem umowy, w tym zgromadzeniem koniecznych dokumentów i weryfikacją zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, a także uruchomienie środków. Opłata ta pokrywa koszty ponoszone przez stronę powodową związane bezpośrednio z rodzajem prowadzonej działalności gospodarczej, tj. koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, np. koszt obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta, badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki, koszty osobowe, administracyjne, marketingowe i koszty ryzyka prowadzenia tego rodzaju działalności. Pełnomocnik strony powodowej twierdzi, że wysokość przedmiotowej opłaty przygotowawczej została tak skalkulowana, aby odpowiadać rzeczywistym poniesionym przez pożyczkodawcę kosztom wykonania ww. czynności.

Usługa „Twój Pakiet” zakupiona przez pozwanego stanowi fakultatywny element umowy i jest pobierana tylko od konsumentów, którzy wyrazili na to zgodę we wniosku. Jest to możliwość skorzystania z odroczenia rat pożyczki lub ich czasowego obniżenia, przyspieszonej wypłaty pożyczki i pakietu powiadomień klienta, szczegółów opisanych w umowie.

W ocenie pełnomocnika strony powodowej, koszty pozaodsetkowe zawarte w przedmiotowej umowie pożyczki są zgodne z obowiązującym prawem, nie przekraczają limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu określonego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a ich naliczenia nie można uznać za błędną czy też niezgodną z prawem praktykę. Poza tym naliczone przez stronę powodową odsetki umowne na podstawie pkt 1.2 umowy pożyczki są zgodne z limitem z art. 359 § 2¹ k.c.

Nadto, przedmiotowa umowa pożyczki nie zawiera ubezpieczenia. – pismo przygotowawcze pełnomocnika strony powodowej – k. 42 – 45.

Pismem przygotowawczym wniesionym dnia 01.06.2020 r. (data stempla pocztowego) **pełnomocnik pozwanego P. P.** podtrzymał dotychczasowe stanowisko, a dodatkowo podniósł lub uzupełnił następujące zarzuty:

1. Nieważność zawartej ze stroną powodową umowy. Zarzut nieważności został skierowany przeciwko regulacji umowy dotyczącej wynagrodzenia prowizyjnego oraz kosztów „Twojego Pakietu”. Pełnomocnik zarzuca ryczałtowe określenie obciążeń konsumenta, oderwane od kosztów rzeczywiście poniesionych przez kredytodawcę, co stanowić ma swoistą karę umowną, która zgodnie z kodeksem cywilnym jest zastrzeżona jednak jedynie dla zobowiązania niepieniężnego (art. 483 § 1 k.c.). Natomiast zastrzeżenie takiej kary umownej na wypadek niewykonania zobowiązania pieniężnego jest nieważne (art. 58 § 1 k.c.). Nadto, prowizja i opłata za „Twój Pakiet” zostały określone na zdecydowanie zawyżonym poziomie bez żadnego uzasadnienia. Pełnomocnik pozwanego wskazał na brak ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki, a tym samym bezpodstawne wzbogacenie się strony powodowej. Twierdzi, iż zastrzeżone koszty w postaci prowizji, niewiele niższej niż sama kwota pożyczki i wynagrodzenie za „Twój Pakiet” są nadmierne w obecnych realiach społeczno – gospodarczych, bowiem biorąc pod uwagę stopę obecnych odsetek ustawowych kapitałowych, które i tak są nawet kilkukrotnie wyższe od przeciętnego oprocentowania lokat bankowych, strona powodowa żąda wynagrodzenia prowizyjnego wynoszącego wielokrotność odsetek ustawowych za opóźnienie. Wraz z sumą pozostałych kosztów, wynagrodzenie pozaodsetkowe jest jeszcze większe. Powyższe jest niedopuszczalne, a nieważność zastrzeżenia takich odsetek, wynika z naruszenia zasad współżycia społecznego wskazanych w art. 58 k.c. i 353⁽¹⁾ k.c. Przez przyzmat powyższego pełnomocnik pozwanego domaga się uznania za nieważną całej czynności prawnej.

2. Brak dowodów na poparcie twierdzeń.

Strona powodowa posługuje się kserokopiami/wydrukami wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy, które to dokumenty, zdaniem pozwanego, zawierają tylko faksymile i nie zawierają podpisów osób rzekomo działających w imieniu strony powodowej. Pełnomocnik pozwanego zaprzecza, by osoba podpisująca umowę, a także osoba, której podpis naniesiony elektronicznie widnieje na wezwaniu, działająca w imieniu strony powodowej, miały ku temu stosowne upoważnienie.

3. Zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości – wobec krótszego okresu obowiązywania umowy, stronie powodowej należą się proporcjonalnie mniejsze pozaodsetkowe koszty pożyczki.

4. Zarzut przedwczesności i braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem – strona powodowa wypełniła weksel przed upływem okresu wypowiedzenia, kiedy roszczenie nie było jeszcze wymagalne.

5. Postanowienia umowy pożyczki w zakresie pozaodsetkowych kosztów pożyczki stanowią niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu art. 385¹ § 3 k.c. i nie powinny wiązać pozwanego (dot. prowizji, opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia za usługę „Twój Pakiet”). Pełnomocnik pozwanego powołał się też na konieczność interpretacji i stosowania przepisów krajowych dotyczących ochrony konsumentów, w tym przepisów o odsetkach maksymalnych i niedozwolonych klauzulach umownych, zgodnie z kierunkiem zakreślonym w Dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 05.04.1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L.Nr 95, str. 29). Nadto, wskazał, iż niedopuszczalne jest stosowanie tzw. „redukcji utrzymującej skuteczność”, tzn. powrót do warunków uczciwych, które nie byłyby kwestionowane, gdyby były w umowie od początku. Do Sądu należy tylko wykluczenie stosowania nieuczciwego warunku umownego, tak, by nie mógł on wywołać skutku wiążącego wobec konsumenta. Natomiast Sąd nie jest uprawniony do zmiany treści tego warunku. Wobec powyższego, skoro wynagrodzenie prowizyjne zostało zastrzeżone w kwocie rażąco wysokiej, czyniąc świadczenia stron rażąco nieekwiwalentnymi, to postanowienie w tym przedmiocie stanowi klauzulę abuzywną i narusza przepisy

o odsetkach maksymalnych. Wobec tego całe to wynagrodzenie stronie powodowej się nie należy i brak jest podstaw prawnych do miarkowania wynagrodzenia prowizyjnego do wysokości akceptowalnej, „uczciwej”.

Abuzywność „Twojego Pakietu” polega na przewidywaniu dla konsumenta teoretycznych udogodnień, wskazując, iż są bezpłatne, podczas gdy faktycznie za te hipotetyczne możliwości klient musi z góry zapłacić. Mniejsze koszty poniósłby klient, który wniósłby

o odroczenie raty, niż pożyczkobiorca korzystający z „Twojego Pakietu”. Również inne usługi objęte tym pakietem, np. powiadomienia sms, są standardową usługą w wielu organizacjach finansowych, często bezpłatną. Tym samym „Twój Pakiet” wiąże się

z poniesieniem przez konsumenta opłaty za szereg, tzw. bezpłatnych i zazwyczaj niepotrzebnych mu możliwości, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Nadto, świadczenia oferowane w ramach „Twojego Pakietu” są nieekwiwalentne do ceny, jaką musi zapłacić konsument. Pełnomocnik pozwanego zwrócił uwagę, iż podstawowym „zarobkiem” pożyczkodawcy (wynagrodzeniem za korzystanie przez konsumenta z kapitału) są z reguły odrębnie pobierane odsetki umowne, których wysokość nie może przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych w stosunku rocznym. - pismo przygotowawcze pełnomocnika pozwanego – k. 75 – 89.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.01.2018 r. została zawarta **umowa pożyczki gotówkowej** nr (...) pomiędzy pożyczkodawcą (...) S.A. z siedzibą w B. a pożyczkobiorcą P. P..

W części B umowy wskazano następujące główne dane dotyczące przedmiotowej pożyczki:

- całkowita kwota pożyczki 9.000,00 zł

- całkowita kwota do zapłaty 20.880,00 zł

- miesięczna rata 580,00 zł

- liczba rat 36.

W części C1 umowy wskazano:

- pkt 1.1b - okres kredytowania 36 miesięcy;

- pkt 1.2 – pożyczka jest **oprocentowana** według stałej stopy oprocentowania w wysokości **9,89%** w skali roku (odsetki umowne).

- pkt 1.4 „W związku z udzieleniem Pożyczki Pożyczkobiorca jest zobowiązany ponieść następujące koszty:

(a) opłatę przygotowawczą w wysokości 129,00 zł („ **Oplata Przygotowawcza** ”);

(b) wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 7.771,00 zł („ **Prowizja** ”);

(c) wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek Pożyczkobiorcy „Twojego Pakietu”, o którym mowa w pkt 15 w wysokości 1100,00 zł („Cena „ **Twojego Pakietu** ””).

- pkt 1.5 – całkowity koszt pożyczki 11.880,00 zł;

(tj. 11.880,00 zł – 9.000,00 zł ww. kosztów = 2.880,00 zł odsetek kapitałowych umownych);

- pkt 2.1 – pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty pożyczkodawcy Całkowitej Kwoty do Zapłaty w formie 36 równych miesięcznych rat, obejmujących spłatę pożyczki i odsetek w wysokości po 580 zł – I rata do 26.02.2018, ostatnia – do 26.01.2021 r.

- pkt 3.1 – zabezpieczeniem spłaty jest m.in. weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową,

- pkt 4.1 – „Jeśli Pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych Rat lub ich części lub innej kwoty związanej z Umową, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego Pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2[1] Kodeksu cywilnego...”.

- pkt 8.1 „Pożyczkodawca może wypowiedzieć Umowę w przypadku:

(a) gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej Racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków Umowy;

(b) złożenia przez Pożyczkobiorcę nieprawdziwych oświadczeń lub podania nieprawdziwych danych we wniosku kredytowym lub w dokumentacji kredytowej, posłużenia się przez Pożyczkobiorcę fałszywymi lub przerobionymi dokumentami w celu uzyskania Pożyczki – ze skutkiem natychmiastowym. W oświadczeniu o wypowiedzeniu Pożyczkodawca poinformuje Pożyczkobiorcę o konieczności natychmiastowej spłaty Całkowitej Kwoty do Zapłaty oraz możliwości wypełnienia weksla in blanco zgodnie z pkt 8.2 poniżej”.

- pkt 8.2 „Pożyczkodawca ma prawo wypełnić weksel in blanco, o którym mowa w pkt 3.1(a) na zasadach określonych w Deklaracji Wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej Racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania a także w terminie 14 dni od wypowiedzenia umowy w trybie określonym w pkt 8.1(b)”.

- pkt 15 umowy dotyczy „Twojego Pakietu”.

„W związku z decyzją Pożyczkobiorcy wyrażoną we Wniosku, w związku z realizacją Umowy Pożyczkobiorcy będą przysługiwały następujące dodatkowe uprawnienia w ramach „Twojego Pakietu”:

Odroczenie Rat/Obniżenie Rat : Pożyczkobiorca ma prawo do jednorazowego w całym Okresie Kredytowania, według swojego wyboru, skorzystania z: (a) bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch (2) kolejnych terminów płatności Rat („ **Odroczenie Rat** ”) albo (b) bezpłatnego obniżenia o 50% maksymalnie czterech (4) kolejnych Rat („ **Obniżenie Rat** ”). Odroczone Raty lub części Obniżonych Rat zostaną spłacone w dodatkowym Okresie Kredytowania.

W celu Odroczenia Rat albo Obniżenia Rat Pożyczkobiorca zobowiązany jest złożyć Pożyczkodawcy pisemną dyspozycję na adres Centrali Spółki (...). Dyspozycja może zostać złożona przez Pożyczkobiorcę po spłacie co najmniej dwóch pierwszych Rat. Odroczenie Rat albo Obniżenie Rat nie jest możliwe w przypadku opóźnienia się przez Pożyczkobiorcę ze spłatą którejkolwiek z dotychczasowych Rat. W przypadku, gdy Pożyczka udzielana jest więcej niż jednemu Pożyczkobiorcy, dyspozycja zostanie złożona przez obu Pożyczkobiorców.

W następstwie Odroczenia Rat termin spłaty Pożyczki ulegnie przedłużeniu maksymalnie o dwa (2) miesiące, w okresie których Pożyczkobiorca zobowiązany będzie do spłaty odroczonej Rat. W stosunku do Odroczonej Rat w okresie Odroczenia Rat nie będą naliczane odsetki.

W następstwie Obniżenia Rat, termin spłaty Pożyczki ulegnie przedłużeniu maksymalnie o cztery (4) miesiące, w którym to okresie Pożyczkobiorca zobowiązany będzie spłacić obniżoną część Rat. W stosunku do obniżonej części Rat w okresie Obniżenia Rat nie będą naliczane odsetki.

Pożyczkodawca przekaze Pożyczkobiorcy uaktualniony Harmonogram Spłat. Skorzystanie z uprawnienia spowoduje zmianę RRSO Okresu Kredytowania oraz Dnia Ostatniej Raty, o czym Pożyczkodawca poinformuje Pożyczkobiorcę na piśmie.

Przyspieszona Wpłata : maksymalny termin postawienia Pożyczki do dyspozycji Pożyczkobiorcy, o którym mowa w pkt 1.6, zostaje skrócony do 10 dni roboczych.

Pakiet Powiadomień Klienta: Pożyczkobiorcy będzie przysługiwał pakiet powiadomień SMS, wysyłanych na numer telefonu Pożyczkobiorcy wskazany we Wniosku, obejmujący powiadomienia o: (i) przelewie Pożyczki na konto Pożyczkobiorcy – w chwili wypłaty Pożyczki, (ii) terminie płatności Raty – na 5 dni przed terminem płatności Raty wynikającym z Harmonogramu Spłat oraz (iii) zaksięgowaniu płatności Raty na koncie Pożyczkodawcy.

Skorzystanie z „Twojego Pakietu” zależy od woli Pożyczkobiorcy. W przypadku nieskorzystania przez Pożyczkobiorcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach „Twojego Pakietu” w całym Okresie Kredytowania nie ma wpływu na Cenę „Twojego Pakietu” pobieraną zgodnie z pkt 1.4 (c) Umowy”.

Na końcu umowy pożyczkobiorca podpisał się pod oświadczeniem, że zapoznał się z pełnomocnictwem wystawionym przez pożyczkodawcę dla osoby reprezentującej pożyczkodawcę (z ramienia pożyczkodawcy umowę podpisał doradca (...)).

dowód :- kopia umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 16.01.2018 r. - k. 46–50

Załącznikiem nr 1 do ww. umowy pożyczki był **Harmonogram spłat** podpisany w dniu 16.01.2018 r. przez strony umowy (P. P. i W. K. z ramienia pożyczkodawcy). Zgodnie z tym harmonogramem spłata została podzielona na 36 równych miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych po 580,00 zł każda, płatne do 26-go dnia każdego miesiąca począwszy od 26.02.2018 r. (pierwsza rata), aż do 26.01.2021 r. (ostatnia).

dowód : - kopia harmonogramu spłat – k. 51.

W **karcie klienta** utworzonej przez (...) dla P. P. zostało wskazane, że:

- **splacona została kwota 6.980,00 zł.**

- 13.900,00 zł – do dopłaty;

- 34,15 zł odsetki dzienne.

- od początku powstania zadłużenia dłużnik spłacał należności w miarę regularnie; ostatnia wpłata nastąpiła w lutym 2019 r.

dowód : - karta klienta - wydruk z dnia 12.03.2020 r. – k. 53-54.

Dnia 16.01.2018 r. pozwany P. P. wystawił i podpisał **weksel własny in blanco**, który został następnie wypełniony przez remitenta: (...) S.A. z siedzibą w B.. Określono w nim: termin płatności na dzień 28.05.2019 r., kwotę 13.934,15 zł, klauzulę „nie na zlecenie”, płatność w B..

Blankiet weksla stanowił załącznik do Umowy pożyczki gotówkowej nr (...).

dowód : - ksero wypełnionego weksla wystawionego w dniu 16.01.2018 r. jako weksel własny in blanco przez P. P. – k. 4,

- oryginał weksla w depozycie nr 11/19 – k. 16 potwierdzenie przyjęcia weksla.

Również w dniu 16.01.2018 r. P. P. podpisał **deklarację wekslową** (z ramienia (...) S.A. podpis złożył W. K.). Zgodnie

z oświadczeniem wystawcy powyższy weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez (...) S.A. na podstawie Umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 16.01.2018 r. Na to zadłużenie składają się: całkowita kwota do zapłaty 20.880,00 zł oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat.

P. P. upoważnił pożyczkodawcę (...) S.A. z siedzibą w B. do wypełnienia weksła, do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksła na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki. Wskazał również, że pożyczkodawca ma prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przed sądem:

a) gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu P. P. do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania;

b) po upływie 14 dni od wypowiedzenia w trybie natychmiastowym przez pożyczkodawcę Umowy pożyczki w wyniku złożenia przez P. P. nieprawdziwych oświadczeń lub podania nieprawdziwych danych we wniosku o udzielenie pożyczki lub w dokumentacji pożyczkowej lub w razie posłużenia się przez P. P. fałszywymi lub przerobionymi dokumentami w celu uzyskania pożyczki;

c) w razie złożenia oświadczenia o odstąpieniu od Umowy pożyczki i w przypadku braku zaksięgowania zwrotu środków z tytułu pożyczki w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od Umowy, lub odsetek dziennych od tej kwoty, oraz upływu 7 dni od wezwania P. P. przez pożyczkodawcę do zapłaty należnych pożyczkodawcy środków.

dowód : - oryginał deklaracji wekslowej wystawcy weksła P. P. dot. Umowy pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 6.

Pismem opatrzonym datą 29.03.2019 r. (...) S.A. wystosowało do P. P. **ostateczne wezwanie do zapłaty** wskazując na niezrealizowanie przez niego postanowień umowy nr (...) zawartej w dniu 16.01.2018 r. W piśmie tym koordynator procesów windykacyjnych działając w mieniu (...) S.A. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty zaległych 2 rat pożyczki wymagalnych w dniach 26.02.2019 r. i 26.03.2019 r. w łącznej wysokości 1.140,00 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania tego pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty.

dowód : - kopia ostatecznego wezwania do zapłaty – pismo opatrzone datą 29.03.2019 r. – 56.

Powyższe wezwanie do zapłaty wysłano do P. P. w dniu 01.04.2019 r. zwykłym listem (nie ma przy tej pozycji naklejki z kodem kreskowym, jak przy poleconej korespondencji). Wezwanie zostało odebrane w dniu 04.04.2019 r. w UP P..

dowód : - kopia książki nadawczej z 01.04.2019 r. – k. 57-59,

- tracking przesyłki – k. 60-62.

Pismem opatrzonym datą 28.04.2019 r. (...) S.A. **wypowiedział** umowę pożyczki nr (...) oraz **wezwał do wykupu weksła**. Wierzyciel wskazał przy tym na „poważne naruszenie postanowień umowy (...)” z dnia 16.01.2018 r. polegające na niepłaceniu zobowiązań umownych zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat do ww. pożyczki. Do wypowiedzenia umowy pożyczki miało dojść z zachowaniem terminu 30 dni. Jednocześnie remitent zawiadomił, iż wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony, a pismem tym wystawca jest wzywany do wykupu weksła w ciągu „najbliższych 30 dni” pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wskazano również, że oryginał weksła będzie dostępny do wglądu w siedzibie Spółki w B. do momentu wytoczenia powództwa. Wskazano, że dług na dzień wystawienia tego pisma to 13.934,15 zł, w tym:

- 13.900,00 zł – kwota niespłaconej pożyczki;

- 34,15 zł – umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki.

Wskazano, iż po upływie ww. 30 dni (...) S.A. zgodnie z warunkami umowy rozpocznie naliczanie odsetek umownych, których będzie dochodzić przed sądem.

Pismo podpisali dwaj członkowie zarządu (A. B. – członek zarządu; S. P. – wiceprezes zarządu).

dowód: – kopia wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla – pismo z dnia 28.04.2019 r. - k. 5.

W dniu 29.04.2019 r. powyższe pismo zostało nadane pocztą do pozwanego listem zwykłym (brak naklejki z kodem kreskowym charakterystycznej dla listów poleconych). Przesyłkę odebrano w placówce UP (...)05.2019 r.

dowód : - ksero książki nadawczej z 29.04.2019 r. – k. 64 – 66;

- tracking przesyłki – k. 67 – 68.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy profesjonalny pełnomocnik pozwanego P. P. sformułował bardzo liczne i szczegółowe zarzuty, kwestionował w zasadzie każdy podmiotowy i przedmiotowy aspekt powództwa, poczynawszy od legitymacji czynnej strony powodowej i wiążącym się z tym zarzutem nieistnienia stosunku podstawowego w postaci umowy pożyczki, poprzez nieprawidłowe wypełnienie weksla własnego in blanco wbrew porozumieniu wekslowemu, podnosił zarzut występowania w umowie pożyczki klauzul abuzywnych, a skończywszy na zarzucie spełnienia świadczenia oraz zarzucie przedwczesności powództwa. Nawet bez dogłębnej analizy stwierdzić należy a priori,

że część podnoszonych zarzutów wzajemnie się wyklucza. Natomiast sprzeciw od nakazu zapłaty złożony w przedmiotowej sprawie, poza zarzutami adekwatnymi do rozpoznawanej sprawy, zawiera szereg fragmentów i zarzutów ewidentnie stanowiących pozostałość z pism procesowych pisanych przez pełnomocnika pozwanego w innych sprawach, odnoszących się do zupełnie innych zobowiązań. W dalszej części Sąd przeanalizował jedynie zarzuty odnoszące się do rozpoznawanej sprawy. Strona powodowa przyznała natomiast, że pozwany spłacił część zobowiązań wynikających z ww. umowy pożyczki, tj. kwotę 6.980,00 zł.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów załączonych w poczet materiału dowodowego przez stronę powodową, mając na uwadze zarzuty pozwanego, treść umowy wiążącej strony oraz przepisy powszechnie obowiązującego prawa.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do **zarzutu nieistnienia zobowiązania** i wiążącego się z tym **zarzutu braku legitymacji czynnej** strony powodowej, jako że zarzuty te są najdalej idące. Jednak zarzuty powyższe są całkowicie nieskuteczne. Strona powodowa wykazała dokumentami, iż niewątpliwie strony procesu łączyła umowa pożyczki gotówkowej nr (...) zawarta dnia 16.01.2018 r., a dla zabezpieczenia roszczeń pożyczkodawcy P. P. wystawił w dniu 16.01.2018 r. weksel własny in blanco i również w tym dniu strony zawarły porozumienie wekslowe (tzw. deklaracja wekslowa). Strona powodowa domaga się w niniejszym procesie należności z ww. wypełnionego weksla, mając legitymację procesową czynną do dochodzenia tych roszczeń, a pozwany, formułując zarzuty z zakresu stosunku podstawowego, sam niejako przyznał, iż zobowiązanie z umowy pożyczki powstało. Wyraźne wielokrotne przyznanie tego faktu wynika m.in. ze sprzeciwu od nakazu zapłaty, w którym profesjonalny pełnomocnik pozwanego w kilku miejscach niezależnie od siebie podnosił, iż pozwany spłacał zobowiązanie wynikające z zawartej umowy pożyczki. Jednocześnie pozwany, na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) – ei incumbit probatio, qui dicit, non qui negat - nie wykazał w żaden sposób w jakim zakresie to zobowiązanie zostało spełnione. Nie przedłożył ani jednego pokwitowania wpłaty. Dlatego w tym zakresie Sąd dał wiarę zapewnieniu strony

powodowej, potwierdzonemu w karcie klienta (k. 53), iż pozwany uregulował kwotę 6.980,00 zł. Wskazać również należy, iż na końcu umowy pożyczkobiorca podpisał się pod oświadczeniem, że zapoznał się z pełnomocnictwem wystawionym przez pożyczkodawcę dla osoby reprezentującej pożyczkodawcę (z ramienia pożyczkodawcy umowę podpisał doradca (...)). Tym samym podpisując umowę jak i częściowo ją wykonując, P. P. nie miał wątpliwości, co to skuteczności jej zawarcia.

Niewątpliwie pozwany wystawił również na zabezpieczenie roszczeń strony powodowej weksel własny. **Pod względem formalnoprawnym weksel** ten został **wystawiony i wypełniony prawidłowo**, tzn. zgodnie z treścią art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Powoływany przepis stanowi, iż:

Weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu;
- 7) podpis wystawcy wekslu.

Wszystkie powyższe elementy, które winien zawierać weksel, zostały zachowane w wekslu, z którego (...) S.A. dochodzi w niniejszym procesie roszczeń.

Zobowiązanie wekslowe co do zasady ma charakter abstrakcyjny, oderwany od konkretnego stosunku prawnego podstawowego. Dopiero zobowiązany wekslowo może podnosić **zarzuty wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym**, odwołując się do stosunku podstawowego, w tym przypadku do ww. umowy pożyczki gotówkowej. W deklaracji wekslowej P. P. upoważnił (...) S.A. do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 16.01.2018 r.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Umowa pożyczki będąca źródłem roszczenia strony powodowej została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą (...) S.A.), a konsumentem (P. P.). Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c.). Do przedmiotowej umowy pożyczki znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 t.j.), bowiem zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 tej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Co prawda w przedmiotowej sprawie wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu bezspornie nie przekracza maksymalnej wysokości obliczonej według wzoru znajdującego się w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jednakże fakt ten nie jest jedynym wyznacznikiem do stwierdzenia, że poszczególne postanowienia umowne pozbawione są cech abuzywności.

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny

(§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy strona powodowa nie udowodniła w żaden sposób, jakoby warunki umowy pożyczki, z której wywodzi swoje roszczenie zostały uzgodnione z pozwanym indywidualnie.

Nadto, art. 385² k.c. stanowi, iż oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Oprócz tego, przy ocenie abuzywności poszczególnych postanowień umowy należy zwrócić uwagę na treść art. 3 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r.

w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L 1993 Nr 95, str. 29) – dalej” „Dyrektywa”, który stanowi: warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta.

Ponadto, zważyć należy na treść art. 58 k.c.:

§ 1. Czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

§ 2. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

§ 3. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Sąd podziela zarzut abuzywności formułowany przez pełnomocnika pozwanego dotyczący wskazanej w umowie pożyczki prowizji oraz w zakresie kosztu usługi „Twój Pakiet”, natomiast, w ocenie Sądu, domaganie się przez pożyczkodawcę opłaty przygotowawczej w niskiej kwocie (129,00 zł) nie stanowi klauzuli niedozwolonej.

Odnosnie kosztu usługi „Twój Pakiet” bezspornie nie jest to świadczenie główne stron umowy pożyczki, a więc niewątpliwie nie ma przeszkód do badania kwestii abuzywności tego postanowienia umownego (art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c.). Natomiast pełnomocnik strony powodowej podnosił, iż **prowizja** stanowi część świadczenia głównego, przez co nie podlega ocenie pod względem abuzywności. Z powyższym twierdzeniem Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę się nie zgadza, choć stanowiska judykatury i doktryny w tej materii są podzielone. Jak stanowi powoływany wyżej przepis art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Nadto, art. 5 pkt 7) ustawy o kredycie konsumenckim zawiera definicję całkowitej kwoty kredytu – jest to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy

o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. W przedmiotowej sprawie całkowita kwota pożyczki stanowiła 9.000,00 zł. Natomiast podstawowym zarobkiem pożyczkodawcy jest oprocentowanie umowy pożyczki. Prowizja nie stanowi essentialia negotii tej umowy. Prowizja i inne koszty nie stanowią głównego świadczenia stron. Pośrednio potwierdza to też systematyka umowy pożyczki, w której w części B wśród głównych danych dotyczących pożyczki nie wyartykułowano prowizji (choć jej wysokość została zsumowana w całkowitej kwocie do zapłaty). Poza tym „w piśmiennictwie formułowany jest ogólny postulat, by pojęcie postanowień określających główne świadczenia stron rozumieć wąsko, jako obejmujący jedynie klauzule wprost odnoszące się do obowiązku głównego realizowanego w ramach umowy, przez określenie jego zakresu a wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na rzecz objęcia klauzuli kontrolą merytoryczną” (uzasadnienie Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 r., sygn. akt III CZP 62/07, OSNC 2008 nr 7-8, poz. 87, str. 115, Biul. SN 2007 nr 6, Wsp. 2007 nr 28, str. 30, Prok. i Pr. 2008 nr 11, poz. 52, str. 40, Legalis Numer 83959). Zważyć należy,

że w okolicznościach przedmiotowej sprawy przy całkowitej kwocie pożyczki w wysokości 9.000,00 zł, prowizja wyniosła aż 7.771,00 zł, co stanowi ponad 86% wartości samej pożyczki i co stanowi, w ocenie Sądu, obejście przepisów o odsetkach maksymalnych

(art. 359 § 2⁽¹⁾ k.c.), zważywszy, że oprócz prowizji, umowa wprowadza oprocentowanie

w wysokości 9,89% w skali roku. Już odsetki ze swej natury stanowią wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za umożliwienie pożyczkobiorcy korzystania z kapitału. Tę samą funkcję pełnić ma prowizja, zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej. Prowizja nie służy

w przedmiotowej sprawie pokryciu kosztów pożyczkodawcy związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, zbadaniem zdolności kredytowej pożyczkobiorcy itp., bowiem temu służy opłata przygotowawcza, która została przez Sąd uwzględniona w wyroku w części zasądzającej świadczenie. Tym samym takie określenie zobowiązań stron, w którym pożyczkobiorca poza odsetkami winien jest zapłacić prowizję niewiele niższą od udostępnionego mu kapitału pożyczki, świadczy o rażącej nieekwiwalentności wzajemnych świadczeń, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Zwłaszcza, że pożyczkodawca w żaden sposób nie wykazał, jak wyliczył kwotę prowizji. Analizując koszty tej umowy pożyczki można dojść do wniosku, że jedynym kryterium, jakim kierował się (...) Polska było nieprzekroczenie limitów z art. 36a ustawy

o kredycie konsumenckim, co jednak nie zmienia faktu, iż żądana kwota prowizji jest rażąco wygórowana i nieekwiwalentna w porównaniu z kosztami drugiej strony. Jest to tym samym klauzula niedozwolona w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ k.c. przy uwzględnieniu art. 3 ust. 1 Dyrektywy, a jako taka nie wiąże stron umowy (art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c.) i to nie wiąże w całości,

a Sąd nie ma uprawnień do stosowania tzw. „zabiegu redukcji utrzymującej skuteczność”,

tnz. arbitralnego obniżenia wysokości prowizji (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28.09.2016 r., sygn. akt XXVII Ca 678/16, www.orzeczenia.ms.gov.pl, Legalis Numer 1604200 oraz powoływane tam dalsze orzecznictwo).

Niedozwoloną klauzulą umowną jest również koszt usługi „**Twój Pakiet**”

w wysokości 1.100,00 zł, bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przewidziane

w powyższym pakiecie „udogodnienia”, opisane w poprzedniej części uzasadnienia w żaden sposób nie odpowiadają żądanej za to kwocie 1.100,00 zł, a wręcz, gdyby konsument odłożył pieniądze przeznaczone na „Twój Pakiet” i przeznaczył je na spłatę kolejnych rat pożyczki, zamiast korzystać z przewidzianych tam: odroczenia czy obniżenia rat, jego sytuacja finansowa byłaby korzystniejsza, zwłaszcza, że obniżone raty i tak musiałyby zostać spłacone w dodatkowym okresie kredytowania. Poza tym pożyczkobiorca, zgodnie z tym postanowieniem umownym, jest zobowiązany uiścić pełną kwotę 1.100,00 zł za pakiet bez względu na to, czy z niego skorzysta. Strona powodowa nie udowodniła również, jakoby opcja „Twój Pakiet” rzeczywiście stanowiła opcję dodatkową, fakultatywną, jeśli pożyczkobiorca złoży wniosek w tym przedmiocie. Strona powodowa nie złożyła w poczet materiału dowodowego wniosku o pożyczkę, z którego wynikałaby wola pozwanego skorzystania z „Twojego Pakietu”, a pozwany neguje,

jakoby wyraził taką wolę. Zauważyć należy, że regulacje dotyczące „Twojego Pakietu” są integralną częścią umowy pożyczki. Jest to ostatnia 5 strona tej umowy, każda strona pożyczki jest podpisywana przez obie strony, a dopiero pod rozporządzeniami dotyczącymi „Twojego Pakietu” jest wykaz załączników do całej umowy. Nadto, w pkt 1.4, tj. w samym środku formularza umowy wskazano koszt „Twojego Pakietu”, więc koszt ten od razu był w kalkulowany w ogólne koszty pożyczki. Brak jest więc podstaw do twierdzenia, że „Twój Pakiet” stanowił jedynie fakultatywną opcję, na wybór której konsument miał realny wpływ. Stanowi natomiast przejaw rażącej nieekwiwalentności świadczeń stron umowy. Jako niedozwolona klauzula umowna, część umowy dotycząca „Twojego Pakietu” nie wiąże stron.

Do analogicznych wniosków dotyczących abuzywności zawyżonej prowizji czy też kosztu usługi „Twój Pakiet” doszły również liczne Sądy rozpoznające podobne sprawy (zob. np. wskazane poniżej orzeczenia z uzasadnieniami pochodzące z Portalu Orzeczeń Sądów Powszechnych: <http://www.orzeczenia.ms.gov.pl>: wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kwidzynie I Wydział Cywilny z dnia 25.04.2019 r. sygn. akt I C 270/19 upr.; wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łomży I Wydział Cywilny z dnia 28.01.2019 r., sygn. akt I C 1981/18 upr.; wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Nowym Sączu I Wydział Cywilny z dnia 01.02.2019 r., sygn. akt I C 614/18; uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z 27.02.2020 r. w sprawie o sygn. akt I C 1777/19; uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 23.04.2019 r. sygn. akt III Ca 158/19).

Natomiast, w ocenie Sądu, żądanie przez stronę powodową **opłaty przygotowawczej** w kwocie 129,00 zł, nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Pełnomocnik strony powodowej wyjaśnił w piśmie procesowym wniesionym dnia 19.03.2020 r. (k. 42-45), co składa się na koszty związane z przygotowaniem umowy pożyczki, a czynności te są wiarygodne już nawet mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, natomiast koszt tej opłaty jest stosunkowo niski.

Sąd **oddalił** żądanie strony powodowej co do zasądzenia kwoty **34,15 zł** tytułem **odsetek za zwłokę**, z uwagi na niewykazanie zasadności naliczenia ww. kwoty. Tabela znajdująca się na karcie akt 69 zawierająca rozliczenie odsetek dziennych: po pierwsze została opatrzona numerem umowy nieadekwatnym do numeru zawartej umowy pożyczki, a po drugie, porównując naliczenia, daty płatności i daty spłaty wskazane w tej tabeli do rozliczenia znajdującego się na karcie klienta (k. 53-54), powyższa tabela (k. 69) pomija niektóre spłaty.

Nieskuteczny był podnoszony przez pełnomocnika pozwanego **zarzut przedawnienia**. Umowa pożyczki została zawarta w dniu 16.01.2018 r., a pozew, przerywający bieg przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) wniesiono 10.06.2019 r. Roszczenia z umowy pożyczki przedawniają się w ogólnym 3-letnim terminie (art. 118 k.c.), natomiast roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksla (art. 70 Prawa wekslowego). Termin płatności wskazany w wekslu w przedmiotowej sprawie to 28.05.2019 r. Przepis art. 70 Prawa wekslowego ma zastosowanie również do weksli własnych na podstawie art. 103 Prawa wekslowego. Tym samym, nawet bez konieczności badania kwestii wymagalności i ewentualnych innych przerw biegu przedawnienia można jednoznacznie stwierdzić, że roszczenia strony powodowej nie są przedawnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził w punkcie I sentencji wyroku kwotę **5.029,00 zł**, wliczoną w następujący sposób:

- 9.000,00 zł – kwota pożyczki,
- 129,00 zł – opłata przygotowawcza,
- 2.880,00 zł – odsetki kapitałowe (niekwestionowane przez pozwanego)

Suma: 12.009,00 zł, pomniejszona o dotychczasową spłatę, tj. 6.980,00 zł, co daje ww. wynik: 5.029,00 zł.

Natomiast oddalone zostały żądania zasądzenia: prowizji, opłaty za „Twój Pakiet” oraz wyliczone kwotowo odsetki za zwłokę 34,15 zł.

Od zasądzonej kwoty 5.029,00 zł Sąd zasądził również **odsetki ustawowe za opóźnienie** liczone od dnia 18.06.2019 r. do dnia zapłaty. Wprawdzie strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie równych dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, jednak zważyć należy, że strona powodowa od początku do końca procesu podnosiła roszczenia ze stosunku wekslowego. Mimo, iż pozwany podnosił zarzuty ze stosunku podstawowego (umowy pożyczki), to roszczenie strony powodowej nie przestało mieć charakteru wekslowego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

I Wydział Cywilny z dnia 23.12.2014 r., sygn. akt I ACa 659/14, www.orzeczenia.ms.gov.pl, Legalis nr 1179995). Natomiast art. 48 pkt 2 Prawa wekslowego stanowi, że posiadacz wekslu może żądać od zobowiązanego zwrotnie: odsetek od wysokości sześć od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności. Powyższy przepis ma również zastosowanie do weksła własnego zgodnie z art. 103 Prawa wekslowego (zob. wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie Wydział I Cywilny z dnia 12.09.2019 r., sygn. akt I C 4325/18, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych <http://www.orzeczenia.ms.gov.pl>). Natomiast strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek począwszy od dnia 29.05.2019 r. do dnia zapłaty. Sąd zasądził jednak te **odsetki** dopiero **od dnia 18.06.2019 r.** do dnia zapłaty, mając na uwadze wymagalność zgłaszanych roszczeń. Tym samym odpowiadając na zarzut pozwanego dotyczący braku **wymagalności** roszczenia oraz kwestię skuteczności wypowiedzenia i wezwania do wykupu weksła wskazać należy, że, zgodnie z deklaracją wekslową, pożyczkodawca miał prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przed sądem, gdy opóźnienie w płatności

kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu P. P. do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Ostatnia spłata dłużnika nastąpiła w lutym 2019 r., w dniu 29.03.2019 r. pożyczkodawca wystosował do pożyczkobiorcy wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania tego pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy (wezwanie – k. 56). Powyższe wezwanie zostało odebrane w dniu 04.04.2019 r. (kopia książki nadawczej – k. 57-59, tracking – k. 60-62). Następnie pismem z dnia 28.04.2019 r. pożyczkodawca wypowiedział umowę pożyczki i wezwał do wykupu weksła. Do wypowiedzenia umowy pożyczki miało dojść z zachowaniem terminu 30 dni. Jednocześnie remitent zawiadomił, iż wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony, a pismem tym wystawca jest wzywany do wykupu weksła w ciągu „najbliższych 30 dni” pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wskazano również, że oryginał weksła będzie dostępny do wglądu w siedzibie Spółki

w B. do momentu wytoczenia powództwa (kopia wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksła – pismo z dnia 28.04.2019 r. - k. 5). Pismo to odebrano w placówce UP (...) **05.2019 r.** (ksero książki nadawczej z 29.04.2019 r. –

k. 64 – 66; tracking przesyłki – k. 67 – 68). Tym samym uwzględniając 30-dniowy termin wypowiedzenia oraz art. 115 k.c. pozwany pozostawał w zwłoce dopiero od 18.06.2019 r. i od tego dnia Sąd zasądził odsetki.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 103 § 1 k.p.c., który stanowi,

że niezależnie od wyniku sprawy sąd może włożyć na stronę lub interwenienta obowiązek zwrotu kosztów, wywołanych ich niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem. Jak zostało wyżej wykazane, powództwo z przedmiotowej sprawie zostało wytoczone jako przedwczesne, tj. przed upływem okresu wypowiedzenia (pозew z dnia 10.06.2019 r., a 30-ty dzień wypowiedzenia upływał w niedzielę 16.06.2019 r., a więc termin do zapłaty został przeniesiony na poniedziałek 17.06.2019 r. zgodnie z art. 115 k.c.),

co stanowi przejaw nielojalnego zachowania wierzyciela. Poza tym, z żądanej kwoty 13.934,15 zł zasadna okazała się jedyne kwota 5.029,00 zł, co stanowi zaledwie 36,09% żądanej sumy. Na zasądzoną w pkt III sentencji wyroku od strony powodowej na rzecz pozwanego sumę **3.627,40 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu składają się następujące kwoty: **3.600,00 zł** tytułem kosztów zastępstwa (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), **17,00 zł** tytułem

kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 10,40 zł – tytułem zwrotu kosztów korespondencji (2 x 5,20 zł).

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie zwrócić stronie powodowej kwotę **450,00 zł** tytułem nadpłaty uiszczonych opłat sądowych od pozwu, a to na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 755 ze zm.) – dalej: „u.k.s.c.”, mając na uwadze art. 28 pkt 4 u.k.s.c. obowiązujący w dacie wniesienia pozwu, który przewidywał w sprawie podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym pobranie opłaty stałej od pozwu przy wartości przedmiotu sporu ponad 7.500zł – w kwocie 300 zł. Strona powodowa uiściła łącznie tytułem opłaty sądowej od pozwu kwotę 750,00 zł, a więc różnica w kwocie 450,00 zł podlega zwrotowi.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.